

Bilag 6.

Justitsministeriet.

København, den 27. marts 1954.

Under henvisning til udvalgets skrivelse af 13. marts 1954 fremsendes hermed i 20 eksemplarer besvarelse af de i skrivelsen stillede spørgsmål.

Hans Hækkerup.

/ Chr. Ludvigsen.

Formanden for folketingets udvalg angående lovforslag om administrativ frihedsberøvelse, medlem af folketinget fru Viola Nørløv.

De i udvalgets skrivelse af 13. marts 1954 stillede spørgsmål vedrørende forslaget til lov om ændringer i lov nr. 118 af 13. april 1938 om sindssyge personers hospitalsophold skal man besvare således:

1 a. Kan man i denne lov som i de andre foreslåede særlove om administrativ frihedsberøvelse undvære forelæggelse for højere myndighed (justitsministeriet) og lade sagen gå direkte til retten?

ad 1 a. Der er formelt intet til hinder for at ændre loven om sindssyge personers hospitalsophold, således at spørgsmålet om tilbageholdelse af en patient, der begærer sig eller som begæres udskrevet, ikke som hidtil i medfør af lovens § 9 afgøres af justitsministeren, men af overlægen. Dette vil være mindst betænkeligt, når talen er om nægtelse af udskrivning af de i § 8, stk. 1, nævnte grunde, hvor afgørelsen i særlig grad afhænger af en lægelig vurdering af patienten; mere betænkeligt vil det være at pålægge overlægen alene at træffe afgørelse om tilbageholdelse efter lovens § 8, stk. 2, fordi udskrivning må antages at ville medføre væsentlige ulemper for pa-

tienten selv, idet ved denne afgørelse også de forhold, til hvilke patienten kan udskrives, må tages i betragtning.

Sindssygeloven er bygget op på den måde, at overlægen kun foreløbig kan nægte udskrivning, idet spørgsmålet på forlangende og i det i § 8, stk. 2, omhandlede tilfælde, uden at det er forlangt, skal forelægges justitsministeriet til afgørelse.

Denne ordning medfører den behandlingsmæssige fordel, at overlægen kan henvise til, at det ikke er ham, men en udenfor hospitalet stående myndighed, der har truffet afgørelsen om tilbageholdelse. Hvis spørgsmålet nu skulle forelægges retten på forlangende, ville overlægen på tilsvarende måde kunne henvise til, at afgørelsen ikke træffes endeligt af ham, men af retten. Som grundloven og de sig dertil sluttende bestemmelser i forslaget om proceduren i sager angående administrative frihedsberøvelses lovlighed er affattet, vil det imidlertid, hvis loven ændres, således at justitsministeriets besluttende myndighed udgår, ikke kunne undgås, at det er overlægens beslutning om tilbageholdelse på hospitalet,